

έπιφανείας του οίνου ως λευκά στίγματα έμφανιζόμεναι ούσαι, όταν ούτος κλίνη προς τό όξος Στερελλ. (Κεφαλόβρ.)

5) Πληθ., μικρά μόρια ρητίνης έπιπλέοντα έπί της έπιφανείας του οίνου Στερελλ. ('Αρτοτ. Βιτρίν.) — Λεξ. Μ. Έγκυκλ.

άνθουσα ή, "Ανδρ. Δαρδαν. Θράκ. (Γέν.) — ΒΚριμπά 'Αμπέλ. 13 και 28 *άνθουσα* Ρόδ. Σίφν. Χίος (Μεστ.) *άνθουσα* Αίγιν. Θράκ. (Αίν. Μάδυτ. Περίστασ.) Προπ. ('Αρτάκ.)

'Η άρχ. μετοχ. του ρ. *άνθω*. 'Ιδ. "ΑνθΠαπαδόπ. έν 'Αθηνά 37 (1925) 180 κέξ.

1) 'Η άνθίζουσα, άνθηρά Αίγιν. "Ανδρ. Δαρδαν. Θράκ. (Γέν.): *Του βασιλέ ό γιός πήρε τά χωριά και έτρεχε και γύρευε την άνθουσα, την ξανθουσα, τη μακρομαλλουσα* (έκ παραμυθ.) Γέν. 'Η λ. και ως όν. γυναικός πολλαχ. και υπό τον τύπ. *Άνθουσεσ* τοπων. Ρόδ. 2) Τό άνθος ώρισμένων δένδρων ή φυτών (α) Της κολοκύνθης Θράκ. (Μάδυτ.) Συνών. *άνθούλλι* 2. (β) Της ήμέρου συκαμινέας Θράκ. (Περίστασ.) Προπ. ('Αρτάκ.) β) 'Ο έκ του τελευταίου άνθους της έλαίας παραχθείς μικρός καρπός Σίφν. 3) Τό έπί του προσώπου του άνθρώπου έρυθροειδές στίγμα Θράκ. (Αίν.) 4) "Αμπελος ή όποία άνθοφορεί μέν, αλλά δέν κάμνει καρπόν Ρόδ. κ. ά. — ΒΚριμπά ένθ' άν. β) Είδος σταφυλής "Ανδρ. Κύθν. Χίος (Μεστ.) κ. ά. 5) Είδος άγριοσύκου φυομένου έπί των έρινεών "Ανδρ.

άνθοφορτωμένος επίθ. ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 77

'Εκ του ούσ. *άνθος* και του *φορτωμένος* μετοχ. του ρ. *φορτώνω*.

'Ο φορτωμένος με άνθη: *Είχαμε πάει δρόμο μακρινό, από τό Μεσόκαμπο που είναι τό δάσος με τοίς 'μυγαλγές, άνθοφορτωμένες γυρίσαμε.* Πβ. *άνθογεμαίτος*.

άνθόφυλλο τό, ΜΜαλακάσ. "Ασφόδ. 66 ΚΧρηστομ. Κερέν. κούκλ. 57

'Εκ του μεσν. ούσ. *άνθόφυλλον*.

Πέταλον άνθους ένθ' άν.: *Κ' εκείνη ήτον ίδια παπαρούνα μ' ανοιγμέν' άνθόφυλλα* ΚΧρηστομ. ένθ' άν.: Ποίημ.

*Μήτε τ' άνθόφυλλα τ' 'Απρίλι τόσο άβρά,
σαν τά κόκκινα τά χείλη τά λιμπρά.*

'Η σημ. και μεσν. Πβ. και Βέλθανδρ. και Χρυσάντζ. στ. 292 (έκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 221) «και τ' άνθοφύλλου ό πλασμός πολλά ώραιωμένος».

άνθρακας ό, λόγ. σύνηθ.

'Εκ του άρχ. ούσ. *άνθραξ*.

'Ως ιατρικός όρ., κακοήθης φλύκταινα έδράζουσα συνήθως εις τά άκάλυπτα μέρη του σώματος, έμφανιζόμενη τό πρῶτον ως έρυθρά κηλίσ έν ειδει στίγματος ψύλλου αύξανόμενη δέ ταχέως και μεταβαλλομένη εις φυσαλλίδα μετά ύποκιτρίνου περιεχομένου και μετ' έρυθρότητος και οιδήματος του πέριξ δέρματος.

άνθρωπακάκι τό, Πελοπν. (Λακων.)

'Υποκορ. του ούσ. *άνθρωπάκος* ή *άνθρωπάκι*.

'Ανθρωπάκι 1 και 2, ό ίδ.

άνθρωπάκι τό, Νάξ. (Γαλανάδ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων.) κ. ά. — LRoussel Grammaire 296 — Λεξ. Δεέκ Κουμαν. 'Ηλίτ. Μπριγκ. Μ. Έγκυκλ. 'Ελευθερουδ. Πρω. *άνθρωπάκι* Τσακων. *άνθρωπάκι* 'Ιων. (Κρήν.) Σϋρ. *άνθρωπάτσι* Μέγαρ. *άνθρουπάι* Χίος (Μεστ.)

'Υποκορ. του ούσ. *άνθρωπος* διά της παραγωγικής καταλ. -άκι. 'Η λ. και παρά Πορτ. Περι της άποβολής

του κ έν τῷ τύπ. *άνθρουπάι* πβ. HPernot Phonét. des parlars de Chio 443 κέξ.

1) 'Ο μικρός τό σῶμα άνθρωπος, άνθρωπίσκος ένθ' άν.: *Τί άνθρωπάκια είναι τοῦτα!* Βούρβουρ. *Οί καλικαντζαράιοι είναι καί άνθρωπάτσια μικρά* Μεγαρ. Συνών. *άνθρωπακάκι, άνθρουπάκις, άνθρουπάκος, άνθρουπαράκι, άνθρουπάρις, άνθρουπάρις, άνθρουπέλλι* 1, *άνθρουπίτσης, *άνθρουπούδης, *άνθρουπούδι, άνθρουπούκι, άνθρουπούλλης, άνθρουπόπουλλο.* 2) "Ανθρωπος έλλιπής τον νοῦν, μωρός Πελοπν. (Λακων.) Συνών. *άνθρουπακάκι, άνθρουπάρις* 2.

άνθρουπάκις ό, Ζάκ. Κεφαλλ. — Λεξ. Μ. Έγκυκλ. Πρω. Δημητρ. *άνθρουπάκ'ς* Στερελλ. (Αίτωλ.)

'Υποκορ. του ούσ. *άνθρωπος* διά της παραγωγικής καταλ. -άκις.

1) 'Ανθρωπάκι 1, ό ίδ., ένθ' άν. 2) 'Αγαθός, φιλήσυχος άνθρωπος Στερελλ. (Αίτωλ.) — Μ. Έγκυκλ.: *Άνθρωπάκις του Θεού* Μ. Έγκυκλ. "Απραγους *άνθρουπάκ'ς, τί τον π'ράεις;* (πειράζεις) Αίτωλ.

άνθρουπάκος ό, κοιν.

'Υποκορ. του ούσ. *άνθρωπος* διά της παραγωγικής καταλ. -άκος.

1) 'Ανθρωπάκι 1, ό ίδ., σύνηθ. 2) Οὔτιδανός, εὔτελής άνθρωπος σύνηθ.: *Ντροπή σου ν' αφήσης να σε σαρώση έτσι ένας άνθρουπάκος* ΚΠαρορ. Κόκκιν. τραγ. 31 | Παροιμ.

"Ανθρουποι κι άνθρουπόπουλλοι, | άνθρουποι κι άνθρουπάτσοι (άνθρωπος άνθρώπου διαφέρει) Κεφαλλ. Συνών. *άνθρουπόπουλλο*.

άνθρουπαράκι τό, Νάξ. ('Απύρανθ.) — Λεξ. Μπριγκ.

'Υποκορ. του ούσ. *άνθρουπάρις*.

'Ανθρωπάκι 1, ό ίδ., ένθ' άν.: *Είδ' άνθρουπαράκι 'ναι πάλι έτσιτο που 'ρθε σφάμελα ά' την 'Αθήνα;* 'Απύρανθ.

άνθρουπάρις τό, Πελοπν. (Λακων.) 'θρουπάρι Κεφαλλ. Κύθηρ. 'θρουπάρι Κέρκ.

'Εκ του άρχ. ούσ. *άνθρουπάριον*. Τύπ. *άνθρουπάρι* και παρά Πορτ.

1) 'Ανθρωπάκι 1, ό ίδ. Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων.) 'Η λ. και ως τοπων. υπό τον τύπ. *Άθρουπάρι* 'Ικαρ. και *Άθ-θρουπάρι* Κάρπ. 2) 'Ανθρωπάκι 2, ό ίδ., Πελοπν. (Λακων.) 3) 'Ανάθημα άργυρου ή χρυσοῦν, τό όποιον φέρει έκτυπον την εικόνα του ιαθέντος άνθρώπου ή και μόνον του νοσήσαντος μέλους του Κέρκ. Κεφαλλ.

άνθρουπάρις ό, ΔΒουτυρ. Τριανταδύο διηγ. 67

'Εκ του ούσ. *άνθρωπος* και της παραγωγικής καταλ. -άρις.

'Ανθρωπάκι 1, ό ίδ.: *'Ο άνθρουπάρις κρατούσε μιὰ λουρίδα ενός ρούχου.*

άνθρουπάτος επίθ. άμάρτ. *άνθρουπάτους* Λέσβ. (Πάμφιλ.)

'Εκ του ούσ. *άνθρωπος* και της παραγωγικής καταλ. -άτος.

'Ο άρμόζων εις άνθρωπον: *Άθρουπάτα καμώματα.*

άνθρουπάτσος ό, άμάρτ. *άνθρουπάτσος* Κύπρ.

'Εκ του ούσ. *άνθρωπος* και της μεγεθ. καταλ. -άτσος.

'Ο μεγαλόσωμος άνήρ. Συνών. *άνθρουπούκλος, άντρακλας*.

